

Драгана Кнежевић

**ХОТЕЛ
„МИЛИОН ЗВЕЗДА”**

Коме је само пало на памет да тако нешто уради? Да офарба плафон том грозном плавом бојом. Нешто као тамно-плаво ноћно небо. Скоро тегет. Мени личи на црно. И, што је најужасније, звезде су поређане без икакве симулације правог распореда сазвежђа. Ни приближно.

То знам. Деда ме је учио о звездама.

Деда и ја смо волели звезде.

Деда је веровао да су звезде душе свих људи који су икада живели на земљи. Да сваки човек има своју звезду. Она га прати до краја живота. И када ти се чини да си сам и да никога немаш, само погледаш у небо. Тамо је твоја звезда, и само теби светли, да се не изгубиш.

Понекад бисмо деда и ја тражили своју звезду на небу.

У ноћима са месецом и без облака види се Млечни пут.

Млечни пут је галаксија. Испуњена је звездама и планетама и мањим галаксијама које је прогутала. Има у њој толико много звезда да се оне не могу видети голим оком. Зову је још и Кумова слама и изгледа као сребрна трака на небу. Као млаз просутог млека.

Голим оком можеш видети само пет хиљада звезда.

У нашој галаксији има више од двеста милијарди звезда.

Њихов распоред се не мења.

Можда се, у ствари, и променио, али та слика још није стигла до моћних телескопа. Неке звезде су величине малог

града. Неке су хиљаду пута веће од Сунца. Ове мале звезде које су величине градова мртве су можда већ милијарду година. Али њихова последња светлост још путује до Земље. Толико су далеко. Ми мислимо да још постоје. А њих нема. Неке су звезде старе и 13 милијарди година. То је приближна старост свемира.

Најближа звезда је Сунце.

Затим долази Проксима Кентаури, која је удаљена од Земље 4,3 светлосне године.

То значи да светлост са ове звезде путује 4,3 године док стигне на Земљу.

Свемир се непрекидно шири и звезде се удаљавају од нас. То значи да су све даље од Земље и моја и дедина.

Можда ће се једнога дана свемир развући толико много да ће се распукнути као листови божура који је деда волео. Не знам шта ће после бити. Али у то нису сигурни ни астрономи.

Буђење и устајање су у седам.

У осам је доручак.

Мика је на доручку.

Значи да синоћ није побегао.

За доручак имамо пекмез од кајсија и малина, маслац у сребрнастоплавом омоту, као код куће, и чај и млеко. Дечја радост. Тако је овакав доручак звао деда. Док је био са нама.

Има још и сира и пржених јаја са сланином. То волим.

Само су четири девојчице. Остало су дечаџи. Један од њих је син управника кампа. То је онај штрокави исцепанко, са плавом рашчупаном косом коју никада не чешља. Можда се и не купа. Рашчупани тупан, са глупим осмехом на лицу. Као распаднута циркуска шатра која се без прекида смеје. Са глупим патикама са дебелим ђоном.

Не верујем људима који се стално смеше. Никад не знам шта стварно мисле.

Никад не веруј људима који носе кариране кошуље.

Никад не веруј људима који гризу погачице за доручак, а не чупкају их прстима.

Ни људима који носе патике са дебелим ђоном.

Очајно.

Да макар ћути као и сви остали. Али не, он се завитлава са куварицама преко шалтера непрекидно. И прича, само прича. Сви ћутке стављамо прибор и хлеб на послужавнике, док он гласно набраја шта имамо за ручак. Као да то не видимо. Као да не знамо како се шта зове.

Ужас.

Изгледа као да је тако проклето срећан што је овде.

Иде ми на живце – рекао би деда.

Правила су нам прочитали првог дана.

Сваког понедељка на табли је списак активности за ту недељу.